

ISLA FISHER

Baisiai juokinga

Vadovauja

pašėlus
auklė

Alma littera

Kam laikytis taisyklių, jei gali sugalvoti savų?

Aš vardu Jemima Baton. Man septyneri metai ir aš aukščiausia mergaitė klasėje. Mano mažasis broliukas ketverių, jis vardu Jokūbėlis Pyragėlis, nors suaugusieji vadina jį Jokūbėliu. Jis mėgsta imtynes, dinosaurus ir ledus.

Mes gyvename su mamyte ir tėveliu paprastame name paprastoje gatvėje. Buvome visai paprasta šeima iki tos dienos, kai pasirodė mūsų auklė.

Tai nutiko ketvirtadienį, penktą valandą vakare, kai sėdėjome prie stalo. Tėveliai buvo pasi-
puošę savo gražiausiais drabužiais.

– Kam mums reikalinga auklė? – klausia Jokūbėlis.

– Nes mes einame vakarieniauti, – aiškina tėvelis ir paglosto Jokūbėliui Pyragėliui galvą.

Mamytė nusišypso ir sako:

– Reikia, kad kas nors jus prižiūrėtų.

Matau, kad mano mažasis broliukas nepatenkintas. Jis pravirksta... na, iš tikrųjų jis tik apsimeta, kad verkia. Jokūbėlis Pyragėlis ima dūsauti ir mosuoti rankomis lyg pingvinukas ant slidaus ledo.

– Gal nori paskaityti istoriją? – klausia tėvelis, duodamas Jokūbėliui jo mėgstamiausią knygą.

– Kvaila knyga! – atšauna šis ir meta knygą ant grindų.

Ak, ne. Prikandu lūpą. Jei jau Jokūbėlis Pyragėlis ima mėtyti daiktus, vadinasi, jį tuoj išstiks pykčio priepuolis. Ką pamans mūsų naujoji auklė? Kai pastarąjį kartą mus prižiūrėjo auklė,

Jokūbėlis visą laiką slėpėsi savo kambaryje ir dirbo iš lego ginklą, kuriuo galėtų ją sunaikinti! Jis pyko ant auklės, nes toji išbarė jį už tai, kad apklijavo tėtės rašomąjį stalą lipdukais. O man paskui teko visus juos nukrapštyti!

Tikiuosi, šį vakarą Jokūbėlis elgsis gražiai, nes užsimanęs jis gali būti labai užsispyręs ir bjaurus.

– Vakarienei paruošiau tavo mėgstamiausią patiekalą – makaronų su sūriu, – sako mamytė, dėdama valgį į šaldytuvą.

Jokūbėlio veidas nušvinta, bet neilgam.

– ...ir brokoliais, – priduria jis susiraukęs. – Nenoriu brokolių ir dar labiau nenoriu jokios auklės! – šaukia.

– Net jei brokoliai yra tavo mėgstamoje žydroje lėkštėje su tiranozauru? – meilikauja mamytė.

– Ypač tada! – atkerta mano broliukas.

Mamytė meta į tėvelį išgąščio kupiną žvilgsnį.

Visi žino, kad mano mažasis broliukas laikosi dviejų taisyklių:

1. *Netrinkti plaukų* – jis sako, kad tai nuobodu.
2. *Nevalgyti brokolių. Niekada.*

O tada susipažįstame su kai kuo ypatingu – savo naująja aukle.

DZIN DZILIN, suskamba durų skambutis.

Jokūbėlis iš karto liaujasi verkti ir nubėga prie durų. Jis žvilgteli pro durų langelį, o tada nusi-
mauna šortus ir užsimaukšlina juos ant galvos. Jokūbėlis visada taip daro, kai nori eiti imčių ar
neleisti kam nors, kad ir dėdei Desmondui, pas
mus ateiti.

– Apsimauk šortus normaliai, – griežtai lie-
pia mamytė.

Tėvelis atidaro duris.

– Susipažinkite su Mardže! – sako jis tokiu
balsu, koku darbe kalba su savo viršininku.

Žiūriu užsiglaudusi iš už tėvelio, nes visada
droviuosi nepažįstamų suaugusių.

Štai ji –
auklė Mardžė!

Mūsu priekšambaryje stovinti moterėlė to-
kia mažutė, kad vos siekia tėveliui iki peties!
Ji su geltona vilnone kepuryste ir skaitymo aki-
niais. Moterėlės veidas rimtas, sunerimstu, kad

ji gali būti tokia pat griežta kaip mano vaikų darželio auklėtoja ponia Retli, kuri vertė mus suvalgyti visus atsineštus pietus, net ir ištižusius sumuštinis.

Moterėlė pilvota ir liesų kojelių, su styrančiais lyg šakelės keliukais.

– Labas, Mardže, – sakau ir nusišypsau savo šauniaisia šypsena.

Tačiau Jokūbėlis pastebi tik kokio mažo ūgio yra Mardžė. Ji tikrai NĖRA tokia aukšta, kad galėtų važinėti amerikietiškais kalneliais. Ji net galėtų tilpti Jokūbėlio kartoninėje dėžėje, kuri jam atstoja superherojaus slėptuvę.

– Tu suaugusi ar vaikas? – klausia jis, įdėmiai žvelgdamas į Mardžę.

– Tikrai suaugusi, – linksmi atsako ji.

– Tai kodėl tokia maža? – neatlyžta Jokūbėlis.

– O kodėl TU toks mažas? – nedelsdama teiraujasi Mardžė.

– Nes man tik ketveri! – pavarto akis Jokūbėlis. Jam puikiai sekasi vartyti akis, nors mamytė jam aiškino, kad su suaugusiais taip elgtis nemandagu. – O tu atrodei kaip šimto metų senumo, – prunkšteli jis.

Mamytė ir tėvelis susijaudina, kad Mardžė išieis, bet ji tik užverčia galvą ir nusikvatoja. Todėl imu truputį mažiau jaudintis ir prisistatau:

– Aš vardu Jemima.

– Malonu susipažinti, – rimtai atsako Mardžė ir paspaudžia man ranką, kaip daro suaugę. Dėl to sukriženu.

– Gal tu Kalėdų elfas? – klausia Jokūbėlis. – Pažiūrėsiu, ar tavo ausys smailos, – jis ima stebilytis Mardžei į galvos šoną.

Tėvelis nervingai kosteli ir nuveda jį toliau nuo auklės.

– Taisyklės ant šaldytuvo, – sako mamytė Mardžei. – Jei bus kas neaišku – klauskite Jemimos, ji jau didelė mergaitė. Mes grįšime aštuntą valandą, – tada ji grįžteli į mus. – Nepamirškite elgtis mandagiai ir sakyti „prašom“ ir „ačiū“, kai Mardžė jus prižiūrės.

– Nepamiršime, – pažadu.

Dar girdžiu mamytę sakant Mardžei, jog labai svarbu, kad Jokūbėlis suvalgytų visą vakarienę, ypač brokolius, ir teiraujantis, ar ji negalėtų ištrinkti jam plaukų. Tada mamytė palieka Mardžei savo mobiliojo numerį nenumatytiems atvejams.

Mamytė ir tėvelis stipriai mane apkabina. Dabar, kai jau susipažinome su Mardže, šiurpuliukai man bėgioja nebe taip greitai. Auklė man atrodo labai įdomi, bet vis dar jaudinuosi, kad mano mažasis broliukas ims bjauriai elgtis.

